

Ἔτησία ὄρ. 4. Ἔτησία ὄρ. κρ. 6.
Ἐξάμνος » 2. Ἐξάμνος » » 3.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής καὶ ἰδιοκτῆτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος.

Συνδρομὴν προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας καὶ διατριβᾶς ἰδιαιτέρου συμφωνίας
προπληρωθῆναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Α΄. — ΑΡΙΘ. 11.

Γραφεῖα—ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10.

Ἀθῆναι, Κυριακῆ, 5 Αὐγούστου 1901.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οὐδεμίαν ἀνάγκην αἰσθάνεται ἡ «Νυκτερίς» ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προχθεσινὸν ἄρθρον τοῦ Λογγίνου, διότι οὐδὲν τῶν ὑποστηρικθέντων ὑπ' αὐτῆς ἀνηρέθη, οὐδὲ ἤτο δυνατόν ν' ἀναιρεθῶσι «διὰ Πανηγυρικῶν».

Κλέων Κουτσάβάκης

ΑΜΥΝΘΗΤΕ

Καὶ οἱ ἀπλοϊκώτεροι βεβαίως καταλαμβάνουν, ὅτι ὡς κατηρτίσθη ὁ θίασος διὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, τοῦ ὁποίου ἡ ἰδρυσις τόσας ἐλπίδας εὐγενεῖς ἀνεπτέρωσε καὶ τόσα ὄνειρα πατριωτικὰ διέθρεψε, δὲν εἶνε δυνατόν παρά νὰ ἀποτύχῃ κατὰ κράτος εἰς τὸν προορισμὸν του, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς νεοελληνικῆς καλλιτεχνίας νὰ προκαλέσῃ. Διότι ἐκτὸς μιᾶς ἢ δύο ἐξαιρέσεων πάντες σχεδὸν οἱ λοιποὶ ἠθοποιοὶ, οἵτινες ἐκλήθησαν νὰ ἐπιτελέσωσιν ἓνα τόσον μεγάλον ἔργον, ἂν δὲν εἶνε ἄσημοι, εἶνε ὁμολογουμένως μετριότητες. Ἄλλ' αἱ μετριότητες αὗται θὰ ἐκλιφθῶσιν ὑπὸ τοῦ κόσμου τοῦ πολλοῦ, τοῦ κόσμου τοῦ συνηθισμένου νὰ ἐκτιμᾷ ὅσα πράγματα φέρουν σφραγίδας καὶ σήμαντρα, ὡς τὸ ἀπαύγασμα τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ τὸ καταστάλαγμα τῆς θεατρικῆς προόδου παρ' ἡμῖν. Μὰ τότε οὕτω συντελεῖται ἀδικία τρομερά. Ἡ πολύτιμος ἀξία δύο καλλιτεχνίδων διαπρεπῶν, αἵτινες, ἐκθάψασαι τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ἐκ τῶν ἐρειπίων, τὰ ὁποῖα ἡ ἀπηνῆς δουλεία εἶχεν ἐπισωρεύσει ἐπ' αὐτοῦ, ἐνέπνευσαν εἰς αὐτὴν νέαν ζωὴν, ἀγνωμότως παροράται, ἡ δὲ φιλοτιμία τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν τῆς σκηνῆς, ὧν, ἄλλοι μὲν μαρτυρικὰς ὑπέστησαν καὶ ὕριστάνται περιπετείας χάριν αὐτῆς, τινὲς δὲ καὶ ἐγκατέλειψαν στάδιον περιβλεπτον, κοινωνικῆς τε, ἐπιστημονικῆς τε καὶ πολιτικῆς δράσεως, τιτρώσκειται ἐμπαθῶς. Μήπως ὁμως εἶνε οὗτοι μόνον οἱ πάσχοντες; Καὶ κατὰ τῶν δραματογράφων κυρήσεται ὁ πόλεμος, ἀφοῦ κανεὶς ἐξ αὐτῶν ἔχων συνείδησιν τοῦ ἐγῶ του δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐμπιστευθῇ ποτὲ τὴν ἔμπνευσίν του καὶ τοὺς κόπους του εἰς τοὺς σφαγιαστάς τῆς τέχνης.

Τὸ νεοελληνικὸν θέατρον συνεπῶς ἀντι νὰ ἐδραιωθῇ, κλονίζεται. Αἱ δὲ Ἐθνικαὶ δυνάμεις ὑπονομεύονται. Ἄς μάθουν ἐν

Στέλλα Νῶ. Κοκκίνη

Ὀλυμπία Η. Λαλαοῦνη
(ἡ θοιὰ μθεύσασα ὡς Πελαγία εἰς τὸ «Μεγὰλο Κακόν».)

Ἰωάννης Κοκκίνης

Εὐαγγελία Α. Νίκα

Ἀντώνιος Νίκας

τούτοις οἱ ἀδικηταί, ὅτι τοὺς προνομίως δρᾶσκοντας ἐν τῷ παρελθόντι ἡ ἱστορία ἀνεκλήρυξεν προδότας καὶ ἡ Πατρίς τοὺς ἐτιμώρησεν σκληρῶς. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀδικούμενοι σὺν τῷ δικιωμάτι ἔχουσι καὶ καθῆκον ν' ἀμνηθῶσι, ἵνα μὴ δουλώσωσι μεθ' ἐκυτῶν καὶ τὸ Ἔθνος. Ὁφείλουσι τόσον οἱ ἠθοποιοί, ὅσον καὶ οἱ δραματογράφοι νὰ θέσωσι κατὰ μέρος τὰς μικροφιλοτιμίας των καὶ νὰ ὑπερκαπίσωσι τὴν

τιμὴν των καὶ τῆς Ἑλλάδος τὴν δόξαν. Ἐὰν πάντες οὗτοι σκεπτόμενοι σοβρῶς πῆξωσι ἓνα καλλιτεχνικὸν σωματεῖον, θ' ἀταρτίσωσι μίαν δύναμιν ἀκταγώνιστον καὶ θὰ ἐπιβληθῶσι, ὅπως τὸ Ἐθνικὸν Θέατρον ἀρχίσῃ τὴν λειτουργίαν του μ' ἐλπίδας ζωῆς καὶ σύμφωνα πρὸς τοὺς Ἐθνικοὺς πόθους. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὅλοι ἐκεῖνοι καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι πρωταγωνιστήσαντες εἰς διάφορα ἔργα ἀνεδεί-

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικοῦ ἱατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἄνω νοσημάτων

Ἐφαρμόζονται αἱ τελεῖοταται καὶ νεώταται εἰδικαὶ μέθοδοι τῶν διασημοτέρων εἰδικῶν τῆς Εὐρώπης καθηγητῶν Fip-ger, Fournier, Guyon, Unna κλπ. διὰ τῶν ὁποίων θεραπεύονται ἀσφαλέστερον, ριζικώτερον καὶ συντομώτερον, ἀπάσης ἄλλης μεθόδου ἅπαντα τὰ μετὰ δερματικὰ (ἐκζεμα, ψωρίασις κλπ.)

Ἰδιαίτερα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Ἄκρα ἀσηψία καὶ ἀντισηψία.

Δέχεται καθ' ἑλὴν τὴν ἡμέραν. Τὸ ἔσπερας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

(Παραπλευρῶς Ἀγίας Κυριακῆς)

χθῆσα, ἀπαράμιλλοι εἰς τοὺς ρόλους τῆς ἰδιοφυίας τῶν ὡς ἠθοποιοί, καὶ ἐπεφημήθησαν ὡς συγγραφεῖς, θὰ κατορθωθῆ νὰ παρελάσσωσι θριαμβευτικῶς κατὰ τὴν προσεχῆ χειμερινὴν περίοδον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Ἀθηνῶν καὶ θὰ νικήσωσι καὶ θὰ ἐκδικηθῶσι καὶ θὰ τιμωρήσωσιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς τότε λαμβάνων τὸ φραγκέλιον ἀνὰ χεῖρας θὰ εἴπῃ εἰς τοὺς πλεονέκτας: ἀπέλθετε μὴ ποιῆται τὸν οἶκόν μου οἶκον... ἔμπορίου.

Πύγαδος

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Α ΝΙΚΑ

Ἡ κ. Εὐαγγελία Ἀντ. Νίκα σύζυγος τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Νίκα καὶ κόρη τοῦ συμπαθοῦς χαρακτηριστοῦ κ. Παν. Ρούσου, παρέσχεν εἰς τοὺς μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦντας τὸ θέατρον τὸ ἐκπληκτικώτερον τῶν φαινομένων προόδου ἠθοποιοῦ ἀφ' ἧς ἐποχῆς νεανίς συμπαθῆς καὶ αἰδήμων ἔχειροκροτεῖτο εἰς τὸ θέατρον. Τόσχα μέχρι τῆς σήμερον, ὅποτε ἀναντιρρήτως κατέχει τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸ πτωχὸν ἑλληνικὸν θέατρον. Ὡραία ὑπὲρ πάσας τὰς συναδέλφους τῆς, με γλυκυτάτην καὶ ἁρμονικὴν φωνήν, τὴν ὁποῖαν γνωρίζει νὰ διευθύνῃ με πολλὴν τέχνην, κομψὴ καὶ εὐσώμος ἐμφανιζομένη ἐπὶ τῆς σκηνῆς πληροὶ αὐτὴν κάλλους καὶ ἁρμονίας τέρπουσα με τὴν γλυκεῖαν φωνήν τῆς ὅσον καὶ με τὴν ἀβίαστον καὶ φυσικὴν ὑπόκρισιν τῆς. Ἡ κυρία Εὐαγγελία Ἀντ. Νίκα εἶνε πράγματι καλλιτέχνις, ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ἐπάγγελμά τῆς καὶ ὁσημέραι μελετᾷ καὶ τελειοποιεῖται, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐξεύρω ἂν μία ἢ δύο ἀπὸ τὰς συναδέλφους τῆς τὸ κάμνου.

Καὶ εἰς τὴν ἐνδελεχῆ καὶ ἐπισταμένην αὐτὴν μελέτην ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχεστάτη ὑπόκρισις τῆς εἰς τὴν «Ἀνδρείνην», τὴν Ἰωάνναν δὲ Σιμρόζ, εἰς τὸν «Φίλον τῶν Γυναικῶν», τὴν «Κόμησαν Ρωμάνη», τὴν Κλαίρην εἰς τὴν «Μεγαλομανίαν» καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους ρόλους.

Ἡ κ. Εὐαγγελία Ἀντ. Νίκα εἶνε προφρισμένη νὰ διαπρέψῃ. Περί τούτου οὐδέμια ἀμφιβολία.

Λί μὲχρι τοῦδε ἐπιτυχίαι τῆς δὲν ἐπέδρασαν ἐπ' αὐτῆς, ὅπως δυστυχῶς ἐπὶ πολλῶν ἄλλων συναδέλφων τῆς ἑκατέρου τῶν φύλων, καὶ διὰ τοῦτο ἡ κ. Εὐαγγελία Ἀντ. Νίκα δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ statu ante quo, τὸν Καϊάδαν δηλονότι ὄλων τῶν καλλιτεχνικῶν βλέψεων καὶ ὀνείρων. Ἐξ ἐναντίας ἡ μέχρι σήμερον καλλιτεχνικὴ πορεία τῆς παρέχει τὸ ἐνδόσιμον νὰ παραδεχθῆ ὅτι εἰς τὴν λεληθότως ἀρξασμένην ἀναγέννησιν τοῦ θεάτρου θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁ πρωτίστος καὶ κρείττος καλλιτεχνικὸς παράγων, ὅπως πράγματι θὰ εἶνε ὁ μόνος εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον, ὅπου προσελήφθη καὶ ὅπου νεαὶ ἐπιτυχίαι σπουδαιότεραι τῶν πρὶν, ὡς ἐκ τοῦ περιβάλλοντος, θὰ κατατάξουν τὴν κυρίαν Εὐαγγελίαν Ἀντ. Νίκα μεταξὺ τῶν πρώτου μεγέθους καλλιτεχνικῶν ἀστέρων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΝΙΚΑΣ

Ὁ προσφιλὴς εἰς ὄλον τὸν θεατρικὸν κόσμον συμπαθεστάτης φυσιογνωμίας διευθυντῆς τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Νεαπόλεως, καὶ λεπτότατος κωμικὸς τοῦ θιάσου κ. Ἀντώνιος Νίκας συγκροτεῖ μετὰ τῆς καλλιτέχνιδος συζύγου του κ. Εὐαγγελίας τὸ ἁρμονικώτερον, τὸ καλλιτεχνικώτερον τῶν καλλιτεχνικῶν ζευγῶν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Εὐγενῆς τοὺς τρόπους καὶ τὸ ἦθος, προσήνης εἰ πάντας καὶ μειλίχιος προσελκεῖ ἀμέριστον τὴν συμπάθειαν ὄλων ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, ὅπως γνωρίζῃ νὰ τέρπῃ διὰ τῆς λεπτοτάτης ὑποκρίσεώς του τοὺς θαμῶνας τοῦ θεάτρου Νεαπόλεως εἰς τοὺς διαφόρους ρόλους τοὺς ὁποῖους ὑποδύεται μετὰ μελέτην πλέον ἢ εὐσυνείδητον.

Ὁ κ. Νίκας κάτοχος τῆς γαλλικῆς εἶνε ἐκ τῶν εἰς τὰ δάκτυλα μετρουμένων εὐπαιδευτῶν ἠθοποιοῦν τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς, παρακολουθῶν μετ' ἐπιμελείας τὴν πρόδον καὶ ἐξελίξιν τῆς τέχνης, ἐργαζόμενος καὶ μοχθῶν ὑπὲρ αὐτῆς, ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ καὶ κατ' οἶκον, νυχθημερόν μελετῶν τὴν νεωτέραν γαλλικὴν φιλολογοῖαν καὶ μεταφράζων τὰ ὠραιώτερα τῶν γαλλικῶν ἔργων ὡς «τὸν Φίλον τῶν Γυναικῶν», τὸν «Κόσμον τοῦ στενοχωροῦνται», «τὰ μῆλα τοῦ Γείτονα», τὴν «Ἄρτεμιν δὲ Λύς», τὴν «Μεγαλομανίαν» καὶ ἄλλα διὰ τῶν ὁποίων ἐπλούτισε τὸ δραματολόγιον τοῦ θεάτρου Νεαπόλεως, τὸ ὁποῖον δὲν παύει καθημερινῶς προοικίζων με τὰς καλλιτεχνικὰς καὶ εὐσυνείδητους μεταφράσεις του.

Τὸ προσὸν αὐτὸ τοῦ κ. Νίκα εἶνε ζηλευτόν, διότι ὄχι μόνον σώζεται ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολυωνύμων μεταφραστῶν ἀλλὰ καὶ ἀποφεύγει ν' ἀναβιβάζῃ ἐπὶ σκηνῆς τὰς μακαρονεῖς μεταφράσεις μερικῶν, τῶν ὁποίων οἱ μαργαρίται ἀναμύγνυμένοι με τὰ μακαρόνια συγκροτοῦν τὴν δυσπεπτοτέραν τροφὴν ποῦ ἐδοκίμασε ποτε ἀνθρώπου στόμαχος.

Κανεὶς ἂς μὴ περιμένῃ νὰ ψάλλω καὶ ἐγὼ τὸν πανηγυρικὸν τοῦ κ. Νίκα. Ὁ μεγαλειότερος διαλαλητῆς τῆς ἀξίας του εἶνε ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου Νεαπόλεως.

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰς τὰς γραμμάς δὲν ἔπρεπε βεβαίως νὰ προστεθῆ τίποτε, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω νὰ ἀνθέξω εἰς τὸν πειρασμόν, καὶ διὰ τοῦτο ζητῶ ἀπὸ τὸν κ. Νίκαν συγγνώμην, διότι πρόκειται νὰ τὸν συγχαρῶ δι' ἐν πολύτιμον προσὸν τὸ ὁποῖον τὸν διακρίνει ὑπὲρ τοὺς συναδέλφους του, τὸ ὅτι δηλ. δὲν ἐξέρχεται τοῦ κειμένου, οὔτε συμπληροῖ τὸν συγγραφέα με φράσεις, λέξεις καὶ κινήσεις χειρῶν, ποδῶν καὶ σώματος ἐντελῶς ἀνεπιτυχεῖς, ὅπως ἄλλοι συναδέλφοί του, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι ἡμποροῦν νὰ ἐκτροχιάζωνται κατ' ἀρέσκειαν ἰσως ἐξ ὑπερχειρίσεως κωμικοῦ ἢ δραματικοῦ ταλάντου.

Εἰς τοὺς κυρίους αὐτοὺς συνιστῶ πρὸς παραδειγματισμόν των τὸν εὐσυνείδητον συνάδελφόν των κ. Ἀντ. Νίκαν, ὅστις προτιμᾷ τὴν γνώμην ὀλίγων φρονίμων, παρὰ τὰ χειροκροτήματα ὀλοκλήρου θεάτρου ἀμαθῶν.

M. Hid.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΚΟ

Μετὰ μακροχρόνιον ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ἀπουσίαν ἡ ἑλληνικὴ σάτυρα ἔκαμε καὶ πάλιν τὴν ἐμφάνισιν τῆς τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἀπὸ τῆς σκηνῆς δύο θεάτρων διὰ τῆς νέας κωμωδίας τοῦ κ. Δελιακατερίνη.

Εἶνε ἀληθές ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν θὰ συγχωρήσωσι ποτὲ τὸν συγγραφέα διὰ τὸ πραξικόπημά του αὐτό· ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν ἂς τοῦ ψάλλου ὅσα θέλου, ἀφοῦ μάλιστα δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ πέσουν μόναι των εἰς τὴν παγίδα καὶ θὰ δικαιολογήσωσιν τὴν ὑπαρξιν τῆς κωμωδίας. Πρόκειται ὅμως περὶ προϊόντος ἐνός δοκίμου ἑλληνικοῦ καλάμου διὰ τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ κάμωμεν ὀλίγας παρατηρήσεις ἐκ καθήκοντος ὑπαγορευομένου ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἡμετέρου φύλλου ἀφ' ἐνός καὶ τῆς προσωπικῆς φιλίας πρὸς τὸν ἑλληνα συγγραφέα ἀφ' ἐτέρου, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶνε βέβαια τῆς γνώμης, ὅτι τὸ λέγειν τὴν ἀλήθειαν, καὶ μάλιστα εἰς ἕνα φίλον, εἶνε ἀρετὴ τῶν ἀνοήτων, ὅπως πολλοὶ σήμερον ἰσχυρίζονται.

Ἀληθές ὅτι τὸ θέμα, ὅπερ ἐξέλεξεν ὡς ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου του, ἔχει ἀνάγκην ὑγιούς, καυστικῆς καὶ ὀλίγον ἀποτομοῦ σατύρας· δὲν ἔπεται ὅμως ἐξ αὐτοῦ, ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ κατάχρησις τῆς παρεχομένης ἀδείας πρὸς ἀνεπαίσθητον ὑπέρβασιν τῶν ὀρίων τοῦ πιθανοῦ καὶ νὰ ἀφῆθῃ οὕτω ἐλεύθερος ὁ χώρος εἰς τὴν τερατώδη ἀπιθανότητα ἡ ὁποία χρησιμεύει ὡς βᾶσις διὰ σκηνικὰ ἔργα ἄλλου εἶδους. Ἡ φάρσα καὶ ἡ καθαρὰ κωμωδία, αἱ ὁποῖαι συνητῶντο εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν ἔχειραφετήθησαν ἀμοιβαίως σήμερον ὑπέικουσαι εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς σημερινῆς τέχνης, ἡ ὁποία ἔδοσεν ἰδίαν ὑπαρξιν εἰς τὴν πρῶ-

την και επιβάλλει περισσότεραν λεπτότητα και καλαισθησίαν εις την δευτέραν. Η σάτυρα της ελληνικής κωμωδίας «Φαινόμενα και Πράγματα» είνε καυστικότερα της του «Μεγάλου κακού» και εν τούτοις δέν ελαβεν ανάγκην των εικόνων του «Σιδηροδρομικού Έπιθεωρητού» δια δείξην την δύναμίν της.

Ο κ. Δεληκατερίνης έχων ως φαίνεται υπ' όψει του τό συνήθως εις τό κοινόν προσφερόμενον είδος της πνευματικής τροφής και φοβούμενος άποτυχίαν εκ της μη ικανοποίησεως των όρέξεων της επίπολαιότητος έσπευσε να άποφασώση την κωμωδίαν του. Οι σπινθήρες του σατυρικού του πνεύματος άφ' ενός και αξιοθαύμαστος πλοκή και σκηνηκή οικονομία άφ' έτέρου είνε αι άληθείς καλλοναι του έργου του, ενψ' έξ άλλου μερικα από τα άπαραίτητα καλαμπούρια δέν είνε άπηλαγμένα από τας καταδιώξεις της βίας.

Η υπό των δύο θιάσων εκτέλεσις εν γένει άρκετά επιτυχής.

Ο Τροβαδοῦρος

ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΟ ΘΕΑΤΡΑ

«Το Μεγάλο Κακό». — Θιάσοι Ταβουλάρη- Παντοπούλου. — Θιάσος Άλεξιάδου. — Η κ. Ταβουλάρη. — Η κ. Λαλαούνη. — Η σύγκρισις της υποκρισεως.

Το αυτό έσπερχς της παρελθούσης Τρίτης έδιδάχθη από τους θιάσους Ταβουλάρη- Παντοπούλου εν Αθήναις και Άλεξιάδου εν Πειραιεί τό πρωτότυπον ελληνικόν έργον του φίλου κ. Γω. Δεληκατερίνη «Το Μεγάλο Κακό».

Κατά μέν τας δύο πρώτας διδασκαλίας αυτού παρηκολούθησαμεν τόν θιάσον Ταβουλάρη- Παντοπούλου, κατά δέ την τρίτην κατήλθομεν και ήμεις εις Πειραια μετά των άλλων δημοσιογράφων και συγγραφέων, των συνοδευόντων τόν κ. Δεληκατερίνην, επιθυμούντα να παρευρεθῆ και εις την υπό του θιάσου τούτου διδασκαλίαν του έργου του, και παρηκολούθησαμεν ταύτην εν συγκρίσει προς τόν εν Αθήναις θιάσον.

Η εν Πειραιεί παράστασις διεξήχθη με πολλήν-πολλήν ζωηρότητα και γοργότητα άφου, ή ως άνιαρά, εις τόν εν Αθήναις θιάσον, εκληφθεΐσα πρώτη πράξις, διήλθεν δλωσ άκόπως. Τούτο όφείλεται εις την υποδυθεΐσαν την Πελαγίαν ήθοποιόν, εις ήν άνήκουν τα 3/4 του όλου έργου και έξ της έξαρτάται κατά τό πλείστον ή επιτυχία πρέπει όμως να όμολογήσωμεν, ότι ύστέρησαν περισσότερα πρόσωπα εν Πειραιεί, ή εν Αθήναις.

Η κ. Ταβουλάρη, υποδυθεΐσα τόν δυσχεροῦ και κοπιαισιχώτατον χαρακτήρα της Πελαγίας, μάς παρουσιάζει άνωτέρα πάσης προσδοκίας, καταβαλουσα πάσαν δυνατήν επιμελειαν, κατώρθωσε, παρά τόν χαρακτήρα της, να θέση την γλώσσαν της εις άνεγκον κίνησιν με άπιστευ-

τον καταπληκτικήν ταχύτητα. Έν μόνον δέν κατώρθωσε παρ' όλας τας άξιόπαινους προσπάθειάς της να μά: παρουσιάση άκριβώς την γυναΐκα που έφραντάσθη ο συγγραφεύς.

Την ζητουμένην γυναΐκα, την κατάλληλον, την φτιασμένην άκριβώς δια τόν χαρακτήρα της Πελαγίας την εύρομεν εις τόν Πειραια Η Όλυμπία Λαλαούνη, ή άπαγγέλλουσα αυτοστιγμει εκατοιτάδας λέξεων, χωρις να χάση τό ους του θεατού ούτε μίαν, ύπεδύθη μετά θαυμαστής, μετ' έξαιρετικής επιτυχίας την Πελαγίαν, θριαμβεύσασα. Εις αύτην όφείλεται ή ζωηρότης και ή γοργότης της εκτέλεσεως και ή εύχάριστος εξέλιξις και αύτης έτι της ά' πράξεως. Πολλά μέρη μάς είχαν διαφύγη κατά την εν Αθήναις διδασκαλίαν του έργου, τα όποια μάς έφάνησαν πάντη νέα εν Πειραιεί όταν τα ήκούσαμεν. Η κ. Λαλαούνη άνεδείχθη, ως Πελαγία, άνωτέρα εκουτης, ύπερτερήσασα κατά πολυ την κ. Ταβουλάρη.

Τόν Κουσκουρίδη ύπεδύθησαν. ο Σπ. Ταβουλάρης εν Αθήναις και ο Δρακάκης εν Πειραιεί, ύπερτερήσαντος του πρώτου, πλην της σκηνης των κλαυθμών και όδωρμών δια τόν δῆθεν θάνατον της Ερασμίας, καθ' ήν ο Δρακάκης είνε άμίμητος.

Ο Φύρστ ως Άριστείδης πολυ άφελής, χαριτωμένος και προσηνής, ως και ο Χαλκιόπουλος πολυ καλός, πλην της φωνής του, ούσης εις τινα σημεία ολίγον τραχείας. Προσέτι ο Χαλκιόπουλος έξετέλεσε σκηνας τινας λίαν βεβιασμένως.

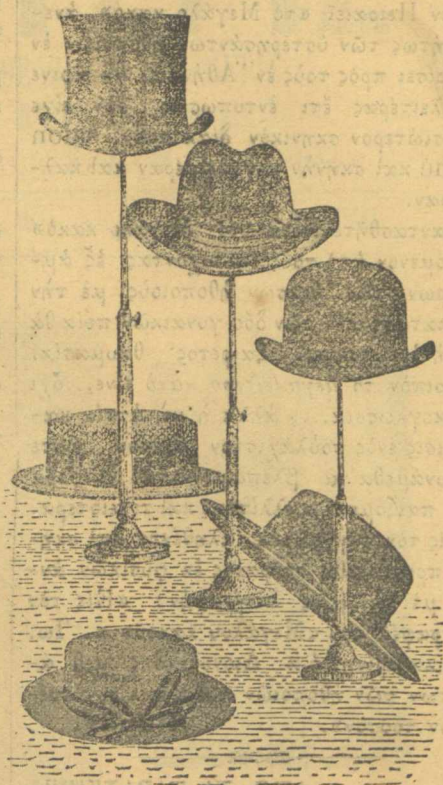
Ο Παντόπουλος ως Βουλουκλής ιατρός, τύπος πρώτης τάξεως άφηρημένου την εμφάνισίν του τό κοινόν χειροκρότησε παταγωδώς, ένεκα της επιτυχούς διασκευής του προσώπου του κατώρθωσε δέ με όλον τό ολίγον μέρος που είχε, μόνον δια των άμιμητών σκηνηκών του να άποσπῆ την προσοχήν του κοινού και να μη τό άφίνη να παρακολουθῆ την παράστασιν. Ταύτα όμως δέν εύρομεν και εις τόν εν Πειραιεί ιατρόν, όν ύπεδύθη ο Τσίντος. Ούτε σύγκρισις δέν δύναται να γίνη άλλη διασκευή προσώπου, μηδέν τό κωμικόν παρουσιάζον διαφορετικός ο τρόπος του ένδύεσθαι, του όμιλείν, του ίστασθαι.

Την σύζυγον του ιατροῦ Ευθυμίαν ύπεδύθη ή κ. Βασιλοπούλου εν Αθήναις, ή κ. Καζούρη εν Πειραιεί ή δευτέρα, καθό πεπειραμένη ήθοποιός, επαιξε κατά πολυ καλλίτερα της πρώτης, προσθέσασα αρκετά εις την ζωηρότητα και γοργότητα του έργου.

Ο Καρακάλος, ως Κοδράτος, άμίμητος, με την βλακώδη φυσιογνωμίαν του και με τα αιωνίως κλειστά μάτια του εν Πειραιεί τόν ύπεδύθη ο κ. Λαζαρίδης, με την αύτην επιτυχίαν δια να ειμεθα όμως ειλικρινείς, μάς ήρесе περισσότερο ο Καρακάλος.

Την σύζυγον του Καλλιόπην ύπεδύθη ή κ. Μαρία Χέμη εν Αθήναις και ή κ. Δρακάκη εν Πειραιεί ή δευτέρα ύπεδύθη

ΙΩ. ΔΙΑΣΙΤΗΣ και Σα

Όδος Σταδίου εναντι Άρδακείου

μετά μεγαλειτέρας επιτυχίας τό μέρος της.

Πρός τελείαν επιτυχίαν έχρειάζοντο άλλαι γυναΐκες δια τε την σύζυγον του ιατροῦ και του εισαγγελέως.

Η δις Λόλα Δράκου, ως Ερασμία, επαιξε λίαν καλά, κατώρθωσε δέ δια του τονισμού της άπαγγελίας της να εννοούνται καθαρώς τα γινόμενα καλαμπούρια. Εν Πειραιεί την ύπεδύθη ή δις Ράινινγκ, ήτις δέν κατώρθωσε να μάς άφήση τας αύτας έντυπώσεις. Έχρειάζετο περισσότεραν μελέτην, σοβαρότητα και ώχρότητα του προσώπου, κατά τόν συγγραφέα, άποκαλούσαν αύτην δια στόματος της Πελαγίας «σκιάν».

Ο Βενιέρης ύποδυθείς τόν Νικόλαον επαιξε λίαν επιτυχώς, με την παρατήρησιν όταν εισέρχεται εις την αίθουσαν των λουτρών (πράξις Γ'), να μην είνε τόσον τενωμένος και επιφυλακτικός δέν πρέπει να τόν παρασύρη ή ιδέα της μετά της Ερασμίας συναντήσεώς του. Εν Πειραιεί τόν ύπεδύθη ο Άγγελάκης, παρουσιάζας αύτον πολυ τραχικόν. Και τούτο, διότι ο χαρακτήρ του Νικολάου δέν συμφωνεί με τόν του Άγγελάκη.

Τόν Γεώργιον, ύπηρέτην του Ξενοδοχείου, ύπεδύθησαν ο Κ. Χέλμης εν Αθήναις, ο Ραυτόπουλος εν Πειραιεί μετά της αύτης σχετικώς επιτυχίας, με την διαφοράν, ότι άλλη εκδοσις ήτο ο εις και άλλη ο έτερος.

Και τέλος τόν άστυνόμον ύπεδύθησαν οι Φιλιππίδης και Λαλαούνης λίαν επιτυχώς άμφοτέροι ο Λαλαούνης εφαΐγετο ως άρτι έξελθών εκ της σχολής των εύελπίδων με την κομφήν και καινουργή ένδυμασίαν του.

Κατόπιν της τοσαύτης ζωηρότητος και

γοργότητος, μεθ' ἧς ἐν συνόλῳ ἐξετελέσθη ἐν Πειραιεὶ «τὸ Μεγάλο κακὸ», ἀνεξαρτήτως τῶν ὑστερησάντων ἠθοποιῶν ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις, θὰ ἄφινε μεγαλειτέρας ἐτι ἐντυπώσεις, ἐὰν εἶχε πλουσιώτερον σκηνικὸν διάκοσμον, salon fermé καὶ σκηνὴν μεγαλειτέραν καὶ καλλιτέραν.

Φαντασθῆτε τώρα «τὸ Μεγάλο κακὸ» παιζόμενον ἀπὸ τοὺς ἐπιτυχόντας ἐξ ἀμφοτέρων τῶν θιάσων ἠθοποιούς μετ' τὴν ἀντικατάστασιν τῶν δύο γυναικῶν ποία θὰ ἦτο ἡ ἐντύπωσις; Ἐξαιρέτος; Θαυμαστικ.

Λοιπὸν τὸ μεγαλειτέρο κακὸ εἶνε... ὄχι ἡ κακογλωσσία..., ἀλλὰ ἡ μὴ ἀρτία κατάρτισις ἐνὸς τοῦλάχιστον θιάσου, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν τὰ διάφορα ἔργα παιζόμενα καλλιτέρα καὶ τελειότερα.

Εἰς τὸν συγγραφέα, κληθέντα ἐπὶ σκηνῆς, προσεφέρθη στέφανος ἐκ φυσικῶν ἀνθέων μετ' τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: «Εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ «Μεγάλου κακοῦ» κ. Ἰω. Δεληκατερίνην ὁ κ. Διονυσιάδης μετ' ἀπάντων τῶν ἠθοποιῶν προσφέρει τὸν στέφανον τοῦτον».

Πίκμαν.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

— Εἰς τὸ Θέατρον «Νεαπόλεως» τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐγένετο ἡ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας εὐεργετικὴ παράστασις τοῦ Οἰκονομικοῦ συστήτου.

— Κατ' αὐτὴν ἐδόθη ὁ «Σαμπινιόλ» ὁ κατακτητῆς τὰς συμπαιθείας ἑλοῦ τοῦ κόσμου.

— Ὁ ἐκλεκτότερος, ὁ ὠραιότερος, ὁ εὐγενέστερος κόσμος συνεκεντρώθη τὴν ἑσπέραν ἐκεῖνην εἰς τὸ θέατρον.

— Κατόπι ἐπανελήφθησαν τὰ «Μῆλα τοῦ Γείτονα» μετ' Πάολον τὴν κ. Νίκα.

— Κατὰ τὰς δύο ταύτας παραστάσεις παρετηρήσαμεν μετὰ λύπης μας ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν ἠθοποιῶν ἔκαμνον ὅ,τι ἤθελον.

— Προσέθετον ἰδικά των, ἐφώναζον ὑπὲρ τοῦ δέοντος καὶ δὲν εἶδον οὐδεμίαν προσοχὴν.

— Πρᾶγμα τὸ ὅποιον κακῶς συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ παιζθέντα κατ' ἐπαλήθην ἔργα.

— Νομίζομεν ὅτι καλὸν εἶνε αἱ παραστάσεις νὰ διεξάγονται, ὅπως πάντοτε, διότι τὰ τοιαῦτα βλάπτουν φοβερά.

— Ἐπίσης ἐπανελήφθη τὸ «Νὰ τὸ λέμε;»

— Καὶ εἰς αὐτὸ ἔλαβον χώραν μερικὰ προσθηκὰ καὶ ἠκούσθησαν ξελαρυγγιάσματα.

— Καὶ τοῦτο, διότι συνηθίζουσι πλέον τὰ ἔργα οἱ ἠθοποιοὶ καὶ δὲν δίδουν τὴν ἀπαιτούμενην προσοχὴν, ὅπως καὶ κατὰ τὰς πρώτας των παραστάσεις.

— Προσοχὴν λοιπὸν, προσοχὴν πάντοτε.

— Προχθὲς ἐπιτίθη τὸ πρῶτον ἀπὸ ἐλληνικῆς σκηνῆς ἡ «Μεγαλομανία» τοῦ Σαρδοῦ.

— Εἶνε ἔργον οἰκογενειακόν, κοινωνικὸν ἐνδιαφέροντος καὶ ἠθικόν.

— Αἱ δύο πρώται τοῦ πράξεως εἶνε πολὺ ἀνιαραί, ὥστε καλὸν θὰ εἶνε ἢ νὰ περικοποῦν τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἢ, ὅπερ καὶ τὸ προτιμώτερον, νὰ γίνεται ἡ ἐκτέλεσις γοργότερα.

— Τὴν Κλαίρη ὑπεδύθη ἡ κ. Νίκα λίαν ἐπιτυχῶς, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν δ' πράξιν κατὰ τὴν σκηνὴν τῆς νάρκης τοῦ ἔραστοῦ τῆς, τὸν ὅποιον νομίζει νεκρὸν.

— Ὁ Σταυρόπουλος ὡς Ζενεβουᾶ, ὁ Μέγκουλας ὡς Ρενέ, ὁ Νίκας ὡς Μαρσῆς, ὁ Τασόγλου ὡς Ροδέν, ὁ Βεντούρας ὡς Πονταρμέ καὶ ὁ Ρούσος ὡς Αὐγούλης ἔπαιζαν πολὺ καλά.

— Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἐν ἐκτάσει.

— Χθὲς ἐπανελήφθη ἡ «Μεγαλομανία».

— Ἀπόψε ἐπαναλαμβάνεται διὰ δωδεκάτην φορὰν ὁ «Σαμπινιόλ».

— Λίαν προσεχῶς ἡ ἔξοχος κωμῳδία τοῦ Μπισσῶν ὁ «Μακαρίτης Τουπινὲλ» κατὰ μετὰφρασιν τοῦ κ. Λάσκαρη.

— Θὰ παιζοῦν εἰς αὐτὴν αἱ κ. Νίκα καὶ Μέγκουλα καὶ οἱ κ. Ἀπέργης, Νίκας, Μέγκουλας, Τασόγλου.

— Οἱ ἠθοποιοὶ «Νεαπόλεως» εἶνε ἀξιοσυγχαρητῆριον διὰ τὴν φιλοπονίαν των.

— Κάθε ἐβδομάδα καὶ νέον ἔργον.

— Εἰς τὸ θέατρον «Ὀμοιοίας» ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἡ «Πεθερά», ἀλλ' ἀνεβλήθη ἔνεκα ἀσθενείας ἠθοποιοῦ τινος, ὡς εἶπον.

— Ἐπανελήφθη τὸ «Πίστις, ἐλπίς καὶ ἔλεος» μετ' Παῦλον τὸν Κοποπούλην καὶ Ἀλβέρτον τὸν Τσοῦκαν.

— Κατόπι ἐπαίχθη ἡ «Γκόλφω τοῦ Περσίδαου, μετ' Γκόλφω τὴν κ. Σταματοπούλου.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνοησώμεν διατί δὲν παιζει τὰ ἔργα ταῦτα ἡ κ. Πολιτάκη.

— Μήπως δὲν ἀνήκει εἰς τὸν θιάσον;!

— Πολλὰ ἀνωμαλίαι παρετηρήθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει διευθυντὴς τῆς σκηνῆς, ὁ ὁποῖος νὰ προλαμβάνη τὰ τοιαῦτα ἀτοπήματα;

— Ὅστε ὁ κάθε ἠθοποιὸς νὰ βγαίνει εἰς τὴν ὥραν του καὶ νὰ ξερῇ ποῦ νὰ σταθῇ;

— Πλὴν αὐτῶν καὶ μελέτη πολὺ χρειάζεται ἀνεξαρτήτως τῆς ἡλικίας τοῦ ἔργου.

— Ἀπὸ μιά γὰρ πάντα.

— Χθὲς ἐπανελήφθη ὁ «Γέρω Δεκανεύς».

— Ἀπόψε ἡ «Τιμὴ» τοῦ Σούδεμαν.

— Τὸ «Ἐλλὴν. Μεζόδραμα» τὴν Τετάρτην ἔπαιξε τὴν «Τραβιάτα» μετ' ἐπιτυχίας.

— Ἡ ὀρχήστρα του ὁμοῦς πότε-πότε τὰ θαλασσώνει.

— Ἡ κ. Κοκκίνη καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἦτο κληήρης ἐκ κρυολογήματος.

— Καὶ μόλις τὴν Πέμπτην ἐπανάλαβε τὰς δοκιμασίας διὰ τὸν «Ριγολέτον».

— Ὅστις δοθεὶς χθὲς ἤρε θρίαμβον ἐκ τῶν σπανίων.

— Ἄπας ὁ θιάσος ἔπαιζεν ὠραία.

— Ἡ κ. Κοκκίνη γλυκυτάτη, ἡ δὲ Romanza τῆς εἰς τὸ τέλος τῆς Β' πράξεως κατεχειροκροτήθη.

— Ἐπίσης ἀρκετὰ καλὸς ὁ κ. Κοκκίνης, ἂν καὶ τὰς ὑψηλὰς νότας τὰς φωνάζει ὀλίγον.

— Ἀπόψε δίδεται ὁ ἀθάνατος «Υποψήφιος» τοῦ Ξυῖδα.

— Ἐμφανιστέμενος διὰ πρώτην φορὰν ὡς Χριστίνης τῆς δος Lisa Auzillon.

— Ἦτις φάλλει ἐκτάκτως ὠραία, ἔχουσα ἀρκετὸ talento καὶ timbro γλυκυτάτου.

— Ἡ τρίτη ἐμφάνισις τοῦ ζεύγους Κοκκίνη θὰ γίνῃ εἰς τὴν «Μποῦμ» ἐντὸς τῆς ἐβδομίδος.

— Εἰς τὸ θέατρον «Τσόχα» ἐπαίχθη κατόπι τῶσων ἐτῶν πρωτότυπον ἐλληνικὸν ἔργον.

— Τὴν σιωπὴν ταύτην ἔλυσε ὁ κ. Ἰωάν. Δεληκατερίνης διὰ τῆς παραδόσεως εἰς τὸν θιάσον τῆς νέας κωμῳδίας του «Τὸ Μεγάλο κακὸ».

— Τὸ ὅποιον ἐπαίχθη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συνεχῶς ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς κόσμου.

— Ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν πρώτην διδασκαλίαν του.

— Περισσότερα εἰς ἄλλην στήλην.

— Προχθὲς διὰ μίαν καὶ μόνην φορὰν, κατὰ τὸ πρόγραμμα, ἐπαίχθη ὁ «Καπετὰν Γιακουμῆς» μετ' ἀπαράμιλλον εἰς τὸν ρόλον του Παντόπουλον.

— Μετ' Μανωλάκη τὸν μοναδικὸν Κώσταν Χέλμην τὸν διαπλάσαντα τὸν χαρακτήρα τοῦτον.

— Τὸν ὅποιον πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχομεν νὰ ἴδωμεν.

— Μετ' Δημαρχοπούλου τὴν κ. Χαρίκλειαν Ταβουλάρη καὶ Μιχάλην τὸν Φιλιππίδην.

— Ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου ἦτο κατὰ τι ἔκτακτον.

— Χθὲς ἐπανελήφθη ὁ «Ὁθέλλος» μετ' τὸν

ἔργον καὶ μοναδικὸν Ἑλληνα τραγωδὸν Δ. Ταβουλάρη.

— Τὸν ἀμιλλώμενον μετ' τοὺς καλλιτέρους ἑυρωπαϊοὺς ἠθοποιούς καὶ ὑπερτεροῦντα αὐτοὺς εἰς πολλὰ μέρη.

— Ὁ Βενιέρης ὡς Ἴαγος ἀντάξιός τοῦ μεγάλου μας καλλιτέχνου.

— Ἡ δις Λόλα Δράκου, ὡς Δυσδαίμονα, ἔπαιζεν ἀρκετὰ καλά.

— Καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ πρόσωπα ἔπαιζαν μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας καὶ συνετέλεσαν εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀληθεῖς θρίαμβους τοῦ θιάσου.

— Δι' αὐτὸ τὸ κοινὸν τοὺς κατεχειροκροτήσεν.

— Ὅπως καὶ τὸν γλυκυτάτου βαρύτερον μας Φιλιππίδην.

— Ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐζήτησε δις τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὠραίου ἄθματος τῆς Β' πράξεως.

— Ἀπόψε ἐπαναλαμβάνεται τὸ «Ἐμπάτε σκύλοι ἀλέστερ».

— Προετοιμάζεται τό... «Μπᾶ»... ἂν τὸ βρῆτε τ' εἶν' αὐτὸ τὸ «Μπᾶ...» κατὰ τὰς τριχολληθείσας εἰδοποιήσεις.

— Εἶνε ὄχι, δὲν τὸ λέμε, μὴν ἐπιμένετε.

— Μ π ᾶ... λόνι ἡ ἀστειότερα ἀγγλικὴ κωμῳδία.

— Ὁ κ. Ἀρνωτάκης θὰ παίξῃ λίαν προσεχῶς τὸν «Ταρτούφον» εἰς τὸ θέατρον τῆς «Ὀμοιοίας».

— Διότι τὸ ἀπαιτοῦν οἱ ἔρασταί... τῆς τέχνης.

— Εἰς τὸ θέατρον «Διονυσιάδου» ἐν Πειραιεὶ ἐδόθη τὴν παρελθούσαν Τρίτην διὰ πρώτην φορὰν καὶ ἐπανελήφθη τὴν Πέμπτην ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πε συγγραφέως καὶ πολλῶν δημοσιογράφων τὸ ἐλληνικὸν πρωτότυπον ἔργον «Τὸ μεγάλο κακὸ».

— Περισσότερα εἰς ἄλλην στήλην.

— Κατὰ τὸ πρόγραμμα ὁ συγγραφεὺς ἀσχολεῖται μετ' ἀξιόποινου! ζήλου ὑπὲρ τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς κλπ.

— Φαίνεται ὅτι ὁ τυπογράφος λόγῳ κληρονομικότητος δὲν ἐνοεῖ νὰ ἀμύνη ἔργασίαν ἀνευ τυπογραφικῶν σφαλμάτων.

— Ὅν ἔνεκα ὁ συγγραφεὺς μικροῦ δεῖ νὰ ἐκαλεῖτο εἰς τὴν... εἰσαγγελίαν καὶ νὰ ἐφηρομύζετο κατ' αὐτοῦ ὁ... Ποινικὸς Νόμος διὰ τό... ἀξί ὁ ποινοῦν τοῦ... προγράμματος.

— Προχθὲς ἐπανελήφθησαν οἱ «Ἐρωτες τῆς Κλεοπάτρας» μετ' τὴν ἀπαράμιλλον κ. Λαλαούνη.

— Καὶ χθὲς οἱ «Ἰππῶται τῆς ἑμίχλης» μετ' Ζὰκ Σεπὲρ τὸν Ἀγγελάκη.

— Ἀπόψε διὰ τρίτην φορὰν τὸ «Μεγάλο κακὸ».

— Εἰς τὸ θέατρον «Παράδειδος» ἐν Πάτραις ὁ θιάσος τῆς κ. Βερωνῆς θὰ παίξῃ ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος τὸν «Ὀδυσσεᾶ Ἀνδρούτσου» τοῦ Ἀγγελοπούλου ἱατροῦ.

— Τὰ κατὰ τὴν παράστασιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ περιοδεύοντος συντάκτου μας Ηγηάσου.

— Προσεχῶς ὁ «Καλλιτέχνης» τοῦ κ. Δημήτροπούλου.

— Καὶ κατὰ τὰ μέσα Αὐγούστου λήγει πλέον ἡ ἐν Πάτραις περίοδος καὶ ὁ ἀγαπητὸς θιάσος κατέρχεται εἰς Ἀθήνας.

Ἡ Τσίμπιδα

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Ἀπλοῦμεν ὅτι ὁ ὡς διευθυντὴς τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος παρουσιάζόμενος κ. Α. Δ. Φώτης δὲν ἔχει οὐδεμίαν ὀχρῆν μετ' τὸ ἡμέτερον φύλλον. Πᾶσα δὲ πράξις αὐτοῦ πρὸς τρίτους εἶνε ἀκυροῦς καὶ ἀναγνωριζομένη ὑπὸ τῆς διαχειρίσεως. Ἐτι δὲ πᾶσα πληρωμὴ, διλοῦμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦδε θὰ γίνεται μόνον ἅμα τῇ προαγωγῇ ἀποδείξεως ὑπογεγραμμένης παρὰ τῆς Διευθύνσεως φερομένης τὴν ὀφθαλμίδα τῆς.

Διευθυντὴς τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος εἶνε ὁ ἰδιοκτῆτης καὶ διευθυντὴς αὐτῆς κ. Κώστας Γ. Μιχαλόπουλος, πρὸς ὃν δέον ν' ἀπευθύνωνται πάντες.